

Τον αθλητικό συντάκτη Νασιούλη τον γνωρίζω από παλιά. Είχαμε ξανασυναντηθεί, με αφορμή μια άλλη υπόθεση, που είχε να κάνει με ομάδες της Γ' Εθνικής, πάλι μέσω του Σωτηρόπουλου.

«Νά που ξαναβρισκόμαστε, κύριε αστυνόμε» μου λέει όταν φτάνω στο τραπέζι τους. Καθόμαστε έξω στην μπρασερί της Βαλαωρίτου, γιατί δεν έχει ακόμα πλακώσει η μεγάλη ζέστη και μέσα το κλιματιστικό σκορπάει ψύχρα.

«Φαίνεται πως το 'χει η μοίρα μου. Τη μια μπλέκω με το ποδόσφαιρο, τώρα με τον αθλητισμό. Και στα δυο έχω βαθιά μεσάνυχτα».

Ο Σωτηρόπουλος δεν έχει ανοίξει το στόμα του. Παρακολουθεί περίεργος τη συζήτηση και περιμένει να δει πού θα καταλήξει. Ο Νασιούλης ωστόσο βάζει τα γέλια με την ασχετοσύνη μου.

«Αθλητισμός είναι όλα, κύριε αστυνόμε. Είτε μιλάμε για ποδόσφαιρο είτε για μπάσκετ είτε για χάντμπολ, όλα τα ολυμπιακά αθλήματα μπαίνουν κάτω από τη γενική ταμπέλα "άθληση". Υποθέτω όμως ότι εσείς εννοείτε το στίβο, ή κάνω λάθος;»

«Όχι, δεν κάνετε λάθος. Θέλω τα φώτα σας για

δύο αθλητές, που μια ωραία πρωία εξαφανίστηκαν και κανείς δεν ξαναμίλησε γι' αυτούς. Η μία είναι η Ευτυχία Σγουρίδου».

Αυτή τη φορά με κοιτάνε και οι δυο ξαφνιασμένοι. Προφανώς το όνομα μιλάει και στον Σωτηρόπουλο.

«Πώς πέσατε πάνω στη Σγουρίδου;» με ρωτάει ο Νασιούλης.

«Μέσα από παράδρομους, αλλά αυτό είναι άλλη ιστορία. Εκείνο που μ' ενδιαφέρει να μάθω είναι γιατί εξαφανίστηκε από την αθλητική επικαιρότητα εν μια νυκτί, που λέμε».

Ο Νασιούλης βάζει τα γέλια. «Εννέα στις δέκα περιπτώσεις, οι αθλητές που χάνονται ξαφνικά από την αθλητική επικαιρότητα, όπως λέτε εσείς, είναι αυτοί που πιάνονται ντοπαρισμένοι».

«Η Σγουρίδου πιάστηκε ντοπαρισμένη;»

«Θα σας πω με δυο λόγια την ιστορία της. Η Σγουρίδου ήταν μια από τις πιο σπουδαίες αθλήτριες που βγήκαν στην Ελλάδα τα τελευταία τριάντα χρόνια. Έτρεχε χίλια πεντακόσια μέτρα, αλλά τα πολλά μετάλλια τα πήρε αργότερα, όταν πέρασε στα τρεις χιλιάδες. Ώσπου στους Ολυμπιακούς του 1996 βρέθηκε ντοπαρισμένη και αποκλείστηκε από τους τελικούς. Από εκεί και πέρα πήρε τη σωστή απόφαση: πήγε σπίτι της».

«Το δεύτερο όνομα είναι ο Στέφανος Βαρούλκος».

«Έχουν σχέση αυτοί με τους αποκεφαλισμούς;» με ρωτάει εμβρόντητος ο Σωτηρόπουλος.

«Αν με ρωτάς, μήπως κάποιος από τους δύο α-

ποκεφάλισε τέσσερα άτομα, τότε η απάντηση είναι ξεκάθαρα όχι. Έχουν σίγουρα όμως κάποια σχέση με την επίθεση στις τράπεζες, και προσπαθώ να βρω ποια μπορεί να είναι».

«Πάντως, ο Στέφανος Βαρούλκος έχει κάθε λόγο να μισεί τις τράπεζες» παρατηρεί ο Νασιούλης, που μάλλον ξέρει το ιστορικό του.

«Γιατί τον βούλιαξε η Κεντρική Τράπεζα».

«Γιατί βούλιαξε δύο φορές. Πρώτα τον βούλιαξε η Διεθνής Υπηρεσία Αντι-Ντόπινγκ στους Ευρωπαϊκούς Αγώνες του '86 ή του '87, αν δε με απατά η μνήμη μου. Αλλά ο Βαρούλκος δεν έμεινε στα χαμηλά, όπως η Σγουρίδου. Τότε ακόμα οι αθλητές δεν έκαναν τις εξοντωτικές προπονήσεις που κάνουν σήμερα. Μπορούσαν άνετα να σπουδάσουν. Οι περισσότεροι σπούδαζαν γυμναστές, άλλοι γιατροί. Ο Βαρούλκος τέλειωσε τη Σχολή Πολιτικών Μηχανικών του Μετσόβιου. Όταν έφυγε από τον αθλητισμό, πίστεψε ότι θα μπορούσε να πάει ψηλά σαν εργολάβος και τότε τον έφαγε η τράπεζα».

«Ντοπάρονται τόσο πολλοί αθλητές;» ρωτάω εν τη αφελεία μου.

Ο Νασιούλης σηκώνει τους ώμους του. «Το “πολλοί” είναι μια σχετική έννοια. Σίγουρα στο σύνολο των αθλητών είναι λίγοι. Ο αριθμός τους αυξάνεται ωστόσο με γεωμετρική πρόοδο. Αυτή τη στιγμή γίνεται ένας αγώνας ανάμεσα στην Υπηρεσία Αντι-Ντόπινγκ και στα εργαστήρια που φτιάχνουν τα παρασκευάσματα για ντόπινγκ. Τα δεύτερα προσπαθούν να βγάζουν παρασκευάσματα που να

μην ανιχνεύονται στο αίμα, και η πρώτη προσπαθεί να τα εντοπίζει. Από εκεί και πέρα τα λεφτά στον αθλητισμό, με τις διαφημίσεις και τις χορηγίες πολυεθνικών εταιρειών που παράγουν αθλητικά είδη, είναι πάρα πολλά. Βέβαια, οι Εθνικές Ομοσπονδίες των μικρών χωρών υποστηρίζουν ότι η Υπηρεσία Αντι-Ντόπινγκ κυνηγάει τους αθλητές από τις μικρές χώρες και κάνει τα στραβά μάτια στις μεγάλες. Αυτό ισχύει, αλλά για άλλους λόγους. Η Υπηρεσία θεωρεί πολύ πιο περίεργο να βγάλει μια μικρή χώρα έναν αθλητή που να σαρώνει τα ρεκόρ, απ' ό,τι μια μεγάλη, γιατί η μεγάλη έχει πολύ μεγαλύτερη ενδοχώρα αθλητών. Η Ελλάδα και οι ΗΠΑ, λόγω χάρη, δεν έχουν την ίδια ενδοχώρα, και είναι φυσικό να βγάζουν οι ΗΠΑ περισσότερους και σπουδαιότερους αθλητές».

«Ποιος είναι ο πιο γνωστός από τους Έλληνες αθλητές στίβου, που βρέθηκε ντοπαρισμένος;» ρωτάω τον Νασιούλη, αν και ξέρω την απάντηση.

«Ο Χάρης Τσολάκης» μου λέει χωρίς να διστάσει. «Ο Τσολάκης ήταν ο οχτακοσάρης φαινόμενο. Χρόνια κατάφερε να ξεγλιστράει από τον έλεγχο του ντόπινγκ. Κάποια στιγμή, όπως ήταν φυσικό, τον έπιασαν. Ποτέ δε μάθαμε ποιο ήταν το εργαστήριο που του προμήθευε τα παρακευάσματα, γιατί ποτέ δε μίλησε. Στο μεταξύ είχε βγάλει πολλά λεφτά, αλλά κατέστρεψε την υγεία του. Σήμερα είναι ένα ερείπιο».

«Πες μου τώρα, να καταλάβω. Τι είναι όλα αυτά με τους αθλητές και πώς σχετίζονται με την υ-

πόθεση;» με ρωτάει ο Σωτηρόπουλος, που όλη την ώρα κάθεται σε αναμμένα κάρβουνα.

«Όταν τελειώσω την έρευνα, θα σου κάνω πλήρη ενημέρωση με όλες τις λεπτομέρειες, ακόμα και με αυτές που δε θα βγουν στο φως. Αλλά όχι τώρα. Δεν το κάνω επειδή φοβάμαι μήπως τα γράψεις, αλλά επειδή δεν είμαι ακόμα σίγουρος ότι βρίσκομαι στον σωστό δρόμο. Δε θα πάρει πολύ, σε λίγες μέρες θα ξέρω».

«Είσαι μανούλι στο να ξεγλιστράς, αστυνόμε» μου λέει.

«Πες το κι έτσι, δεν αλλάζει τίποτα».

«Ξέρεις ότι από την αρχή δεν πίστεψα στην τρομοκρατική ενέργεια. Αλλά στην εμπλοκή με αθλητές, δε θα πήγαινε ποτέ ο νους μου».

Ευχαριστώ τον Νασιούλη και τον Σωτηρόπουλο, τους αφήνω να τα πούνε με τους φραπέδες τους και πηγαίνω να πιάσω βάρδια στο γραφείο.

Η Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής είναι ασυνήθιστα ήσυχη. Ο διάδρομος του γραφείου μου είναι κενός. Και τα δυο μαζί είναι σημάδι ότι κάτι συνταρακτικό συμβαίνει. Πάνω στο γραφείο μου βρίσκω ένα σημείωμα. «Να πάρετε τηλέφωνο τον εισαγγελέα Μαυρομάτη». Το ταξινομώ στις άμεσες προτεραιότητες και τον παίρνω αμέσως.

«Πώς το καταλάβατε;» με ρωτάει μετά την καλημέρα.

«Ποιο;»

«Ότι είχε φτάσει έμβασμα και στον Βαρούλκο; Μήπως υπάρχει κάποιο φιλανθρωπικό ίδρυμα, που

μοιράζει ανά πενήντα χιλιάρικα σε συνταξιούχους αθλητές;»

«Δεν είναι σίγουρα φιλανθρωπικό ίδρυμα, και τα χρήματα πάνε σε πρώην ντοπαρισμένους αθλητές». Του λέω τα αποτελέσματα της έρευνας και μένει άναυδος.

«Πάντως, ο Στέφανος Βαρούλιος είναι ο πρώτος που εισέπραξε τα πενήντα χιλιάρικα. Πριν από τον Οκάμπα. Και τα πήρε όπως ο Οκάμπα: με πέντε εμβάσματα των δέκα χιλιάδων ευρώ στην ίδια τράπεζα».

«Συνεπώς, επιβεβαιώνεται ότι ο εντολέας άλλαξε τη μορφή των εμβασμάτων μετά την ανακάλυψη των πενήντα χιλιάδων στον Οκάμπα και τη σύλληψή του».

«Ακριβώς».

«Πρέπει να βρούμε οπωσδήποτε τον δικαιούχο του λογαριασμού στις νήσους Καϊμάν, κύριε εισαγγελέα. Πρέπει να μάθουμε ποιος εμβάζει αυτά τα ποσά».

«Νομίζετε ότι δεν το ξέρω; Αλλά δεν είναι καθόλου εύκολο. Το πιο πιθανό είναι να πέσουμε πάνω σε έναν λογαριασμό, που τροφοδοτείται από άλλο λογαριασμό, και δεν ξέρω πόσο θα μας πάρει, ώσπου να εντοπίσουμε τον τροφοδότη λογαριασμό».

«Σας καταλαβαίνω, αλλά επείγομαι».

«Κι εγώ» μου απαντάει και κλείνουμε.

Προσπαθώ να βάλω σε μια τάξη τον καταιγισμό πληροφοριών που πήρα τις τελευταίες δύο μέρες. Καταρχήν, έχουμε μια αθλήτρια και έναν αθλητή που παράτησαν τον αθλητισμό επειδή βρέθηκαν

ντοπαρισμένοι. Οι δυο τους πήραν από κάποιον άγνωστο πενήντα χιλιάδες ευρώ ο καθένας. Η μια αθλήτρια, η Ευτυχία Σγουρίδου, είναι αποδεδειγμένα εκείνη που έδωσε τις πληροφορίες στον δολοφόνο για τους φόνους του Ρόμπινσον και του Φαναριώτη. Εκκρεμεί ακόμα η ανάκριση του Βαρούλκου, αν και δεν έχω σχεδόν καμία αμφιβολία ότι αυτός έδωσε τις πληροφορίες στον δολοφόνο για τον ντε Μορ.

Μένουν δύο ανοιχτά ερωτήματα. Το πρώτο είναι ο Μπιλ Οκάμπα. Αφού εισέπραξε κι αυτός πενήντα χιλιάδικα, θα πρέπει να έχει καταρχήν σχέση με τον αθλητισμό. Και δεν αποκλείεται να έδωσε πληροφορίες στον δολοφόνο για τις ώρες που περνούσε ο Ζησιμόπουλος στον κήπο του.

Φωνάζω τον Βλασόπουλο στο γραφείο μου. «Γιατί έχουμε τέτοια ησυχία σήμερα;»

«Λόγω πένθους» μου απαντάει.

«Πένθους;»

«Βγήκε το σχέδιο νόμου που εξομοιώνει τα συντάξιμα χρόνια μας με τους υπόλοιπους. Σύνταξη στα εξήντα. Γλιτώνουν μόνο αυτοί που συνταξιοδοτούνται ως το τέλος του χρόνου».

Κι άλλη κατραπακιά, λέω μέσα μου. Σου κόβουν τα επιδόματα, σου πετσοκόβουν τον δέκατο τρίτο και τον δέκατο τέταρτο μισθό, τώρα σου φορτώνουν και μια πενταετία για τη σύνταξη. Αυτοί που έφυγαν είναι οι ευνοημένοι κι εμείς που μείναμε, οι ριγμένοι. Να δούμε πότε θα παίξουμε τον τελικό μεταξύ μας.

«Μπορώ να διακόψω το πένθος σου;» τον ρωτάω.

«Ελεύθερα, εγώ δεν πενθώ».

«Γιατί; Απ' ό,τι ξέρω δεν παίρνεις σύνταξη στο τέλος του χρόνου».

«Κοιτάξτε, κύριε αστυνόμε. Εγώ γυρίζω κάθε βράδυ στο σπίτι μου, με φαγητό από το φαστφουντάδικο της γειτονιάς. Στο ένα χέρι κρατάω το χάμπουργκερ, στο άλλο το τηλεκοντρόλ και χαζεύω ώς τα μεσάνυχτα, χωρίς να ξέρω καλά-καλά τι βλέπω. Λέτε να περνάω πιο ευχάριστα, αν βγω στη σύνταξη και κάνω το ίδιο όλη μέρα; Αφήστε, καλύτερα ν' αργήσω».

Έχω ξεχάσει ότι ο Βλασόπουλος χώρισε πρόσφατα και ζει τώρα μόνος.

«Τι είναι αυτά που λες, ρε Βλασόπουλε;» αντιδρά ο Δερμιτζάκης που έχει μπει στο γραφείο, χωρίς να τον πάρω είδηση. «Δηλαδή, επειδή εσύ έχεις πρόβλημα με τη μοναξιά, θα πρέπει εγώ να δουλέψω άλλα πέντε χρόνια; Εγώ θα 'βγαινα σήμερα στη σύνταξη, αν μπορούσα. Να πάω να καλλιεργήσω το χωράφι του παππού μου, να βρω την ψυχική μου γαλήνη. Δε θέλω τίποτ' άλλο στη ζωή μου».

«Έχεις δίκιο Νίκο» του λέει συντετριμμένος ο Βλασόπουλος. «Σε καταλαβαίνω κι εσένα και όλους τους συναδέλφους».

Ένας στους δύο Έλληνες ονειρεύεται να βγει στη σύνταξη, για να σπείρει το χωράφι του παππού του. Μόνο που, όταν βγει, διαπιστώνει ότι το χωράφι δε μεταφέρεται στο διαμέρισμά του και τ' αφήνει εκεί που είναι.

«Βγήκε τίποτα από την παρακολούθηση της Σγουρίδου;»

«Τίποτα, κύριε αστυνόμε» απαντάει ο Δερμιτζάκης. «Ζει κανονικά, χωρίς τίποτα το περίεργο».

«Με τον Βαρούλκο τράβηξες τον πρώτο λαχνό» λέω στον Βλασόπουλο. «Πήρε κι αυτός πενήντα χιλιάρικα».

Αμφότεροι μένουν άναυδοι. «Κι αυτός; Είναι ο τρίτος, αν δεν έχασα το μέτρημα. Λέτε να δώσει και σ' εμάς;» με ρωτάει ο Δερμιτζάκης.

«Εσύ δεν είσαι ούτε αθλητής ούτε πιάστηκες ντοπαρισμένος. Συνεπώς, μην ελπίζεις. Θέλω να μου φέρετε τον Βαρούλκο, όσο γίνεται πιο γρήγορα. Αυτός δεν το κουνάει συνήθως από το σπίτι του. Στείλτε ένα περιπολικό από το αστυνομικό τμήμα Κορωπίου να τον φέρει. Τον θέλω εδώ σήμερα το απόγευμα».

«Έγινε».

«Και πέστε στην Κούλα να έρθει».

Ούτε death ούτε destruction ούτε delete, όπως έλεγαν τα σαΐνια οι Άγγλοι. Το σήμα κατατεθέν του δολοφόνου, το λατινικό «D», σημαίνει doping. Ωραία, το βρήκα, αλλά τι σημαίνει αυτό; Ότι κάποιος τέως ντοπαρισμένος αθλητής σκοτώνει τραπεζίτες; Για ποιο λόγο; Σε τι τον πείραξαν οι τραπεζίτες και οι τράπεζες; Αν τα θύματα ήταν μέλη της Υπηρεσίας Αντι-Ντόπινγκ ή είχαν σχέση με τα εργαστήρια που παράγουν παρακευάσματα ντόπινγκ, να το καταλάβω. Και οι δυο θα του είχαν κάνει ζημιά με τον τρόπο τους. Οι τράπεζες όμως δεν έχουν καμία σχέση, ούτε με το στίβο ούτε εν γένει με τον αθλητισμό.

Αφήνω το πρώτο και πάω στο δεύτερο ανοιχτό ερώτημα, που είναι για μένα και το πιο δυσάρεστο. Τι σχέση μπορεί να έχει ο Χάρης Τσολάκης με την υπόθεση; Καταρχήν, ο Τσολάκης υπήρξε, επίσης, αθλητής και αποκλείστηκε, επίσης, λόγω ντόπινγκ. Η διαφορά με τους άλλους είναι η οικονομική κατάσταση του. Και η Σγουρίδου και ο Βαρούλκος είναι πνιγμένοι στα χρέη. Ο Τσολάκης όμως είναι πλούσιος. Θα μπορούσε να εμβάζει αυτός τα χρήματα στους τέως συναθλητές του; Γιατί να το κάνει όμως; Αποκλείω τελείως την περίπτωση να είναι αυτός ο δολοφόνος. Ο Τσολάκης είναι ανάπηρος, δεν μπορεί να σηκωθεί χωρίς βοήθεια από την αναπηρική καρέκλα του. Από την άλλη, στις τρεις συναντήσεις που είχα μαζί του, οι πληροφορίες που μου έδωσε ήταν σωστές και ειλικρινείς. Μπορεί να μην έχει καμία σχέση, να είναι σύμπτωση ή να φταίει το διεστραμμένο μυαλό μου. Όπως και να 'ναι, θα πρέπει να το ερευνήσω, αν μη τι άλλο, για να βεβαιωθώ ότι είναι αμέτοχος και να ησυχάσω.

«Με ζήτησατε, κύριε αστυνόμει;»

Η Κούλα με βγάζει από τις σκέψεις μου. «Πενθείς κι εσύ;» τη ρωτάω γελώντας.

«Να πενθώ;» Καταλαβαίνει πού πάει η ερώτηση και βάζει τα γέλια. «Όχι, εγώ ήπια το πικρό ποτήρι όταν μας εξομοίωσαν με τους άντρες. Κάποιοι συνάδελφοι με πείραζαν τότε και μου έλεγαν “τέρμα τα προνόμια, να βγαίνετε στη σύνταξη στα σαράντα”. Τώρα είναι η σειρά τους να τα βάψουν μαύρα». Σταματάει και με κοιτάζει. «Συγγνώμη που

ρωτάω, αλλά εσάς δε σας πονάει καθόλου που θα αργήσετε να βγείτε στη σύνταξη;»

«Με πονάει, Κούλα, αλλά όχι όπως νομίζεις. Λέω ότι με παίρνει να μείνω στο Σώμα κάποια χρόνια ακόμα, ώσπου να κάνει παιδί η Κατερίνα και να το πηγαίνω βόλτα με το καρότσι στο πάρκο. Κάτι άλλο με κάνει πιο έξαλλο».

«Τι;»

«Ότι για πέντε χρόνια ακόμα, θα συνεχίσουν να με φωνάζουν γουρούνι και φασίστα σε κάθε ευκαιρία».

«Αυτό δε μου 'τυχε ως τώρα» μου λέει αθώα.

«Γιατί ήσουν προστατευμένη στον προθάλαμο του Γκίκα. Θα σου πω εγώ, τώρα που θ' αρχίσεις να βγαίνεις έξω στη ζωή. Τέλος πάντων, πάμε πίσω στη δουλειά, γιατί είναι η καλύτερη θεραπεία, όπως λένε. Θα σου δώσω δύο ονόματα. Το πρώτο είναι Χάρης Τσολάκης. Το Χάρης μπορεί να είναι Θεοχάρης ή Χαρίλαος ή Χαράλαμπος. Το δεύτερο είναι επωνυμία επιχείρησης: Ξενοδοχεία Αιγαίου. Θέλω να μου βρεις ό,τι έχει σχέση μ' αυτά τα δύο ονόματα. Μην ψάξεις τη σχέση του Τσολάκη με τον αθλητισμό και χάσεις χρόνο. Αυτήν την ξέρω».

«Κανένα πρόβλημα. Θα τα έχετε σύντομα».

Θα μπορούσα να πάρω τον Φάνη και να ρωτήσω το ακριβές όνομα του Τσολάκη, αλλά δε θέλω να τον αναστατώσω στις διακοπές του, ενδεχομένως χωρίς λόγο.

Τελευταίο παίρνω τον Γκίκα στο τηλέφωνο. «Θέλω μια χάρη» του λέω.

«Αποκλείεται να σου μειώσω τα συντάξιμα χρόνια σου» μου απαντάει ξερά.

«Όχι, άλλη χάρη ζητάω. Θέλω να πάρετε εσείς τηλέφωνο τον Λεωνίδα, τον δικηγόρο του Οκάμπα, και να του πείτε να φέρει μεθαύριο το πρωί τον πελάτη του για ανάκριση. Αν σας ρωτήσει το λόγο, να τον καθησυχάσετε ότι δεν πρόκειται για την υπόθεση που κατηγορήθηκε, αλλά για πληροφορίες».

«Έχουμε εξελίξεις;» με ρωτάει εναγωνίως.

«Καταρχήν, μπορείτε να πείτε στον αρχηγό ότι είχε δίκιο, όταν μου είπε προχτές να ψάξω κι άλλο τα πενήντα χιλιάδικα του Οκάμπα. Το αποτέλεσμα είναι ότι ανακάλυψα το ίδιο έμβασμα και στον Βαρούλκο».

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Αφήστε με να τελειώσω τις ανακρίσεις του Βαρούλκου και του Οκάμπα, για να έχω και άλλα στοιχεία. Μετά, θα έρθω και θα σας δώσω πλήρη αναφορά».

«Με εκδικείσαι γιατί δεν μπορώ να σου μειώσω τα συντάξιμα χρόνια» μου λέει και κλείνει.